

חצי צהל

לצהל אופק מקריית אונו, יש אוסף תקליטים נדיר שהוא אוסף כבר מעל 20 שנה, בימים שנהג להרקיד עם טייפ 'דאבל קאסט' את מתבגרי הבקעה. חוץ מזה לפני שנה הוא עשה מהפך בחייו כאשר עבר ניתוח בקיבה והוריד כמחצית ממשקלו. 'לרדת בגדול', גרסת הבקעה

כתב וצילם – איתן אלחדז

והרצון לשמח בעזרתה כמה שיותר אנשים, הוא גילה בימי חטיבת הביניים. "הייתי בן 12 כשחבר בשם ארז גולדשטיין שבא לישון אצלי סיפר לי שהחלום שלו הוא להיות די ג'יי. הסתכלתי עליו והודיתי בקול רם 'זה גם החלום שלי'". בשנות השמונים, בימים של טרום הדיסקים בתעשיית המוסיקה, התחיל אופק לאסוף קלטות של מקצבי דיסקו. "היינו לוקחים טייפ דאבל קאסט ומקליטים מ-A ל-B". אחרי שהחבר פרש מהתחום, הוא החל לחפש שותפים חדשים. "התחברתי לחבר בשם אורי אורון והייתי מגיע אליו עם האופניים שלי והטייפ. הוא היה מארגן מסיבות אצלו ואני הייתי מביא את הקלטות". השניים עברו ממסיבת יום הולדת אחת לאחרת בכל האזור. "זאת הייתה תקופה שהיה צריך להתאמץ בכדי להיות תקליטן ולא כל מי שהוריד תוכנת WINAMP הפך מיידית לכזה. גיליתי דרך עיתון נוער, חנות בתל אביב בשם 'דיסקוטון' שמיועדת לתקליטנים. בעל החנות, 'צ'ארלי', תושב קריית אונו, היה מספק לי סינגלים חדשים. הייתי בא למסיבות עם סינגלים חמים, היישר מהחנות וההתלהבות הייתה

צהל לפני הניתוח

הוא אופק (38), תושב קריית אונו הותיקה, מוכר לרבים מתושבי העיר, בעיקר אם הם בשנות ה-30 שלהם. אופק, בעל אוסף תקליטים נדיר ובלתי נגמר, היה התקליטן הראשון בקריה והצמיח דור המשך לאותם צעירים שפס הקול של ילדותם הורכב מהשירים שהוא ניגן על טייפ 'דאבל קאסט', שהיה פופולארי מאד באותן שנים. אבל מי ממכריו שראו אותו לאחרונה, התקשו ללא ספק לזהות אותו. מראהו העגלגל, שהיה סימן ההיכר הבולט שלו, הוא לא עוד. כיום, שנה לאחר ניתוח מעקף קיבה שהוא עבר, הוא הוריד כמעט מחצית ממשקלו. לראות ולא להאמין. השם שבחרו לו הוריו, אינו מקרי. צהל נולד ביום שבו שוחררו חטופי מטוס 'סבנה' בפעולה נועזת של כוחות צה"ל. "הוריי עבדו במועצה וכל המדינה דיברה על החטיפה. כשנודע ששוחררו את החטופים וכולם הרימו לחיים, אימי, שכבר כרעה ללדת, החליטה, כצעד של מחווה לצבא, לקרוא לי צהל". הוא למד בבית הספר 'ניר', המשיך בחטיבת הביניים 'בן צבי' ואת התיכון עשה בתל אביב. את האהבה למוזיקה

רבה. באותם ימים הוא גם התחיל לאסוף תקליטים. התקליט הראשון שרכש היה של הזמרת דונה סאמר שנחשבה כוכבת גדולה בשנות ה-80. ברבות השנים אוסף התקליטים הפך לאימפריה של ממש, כולל מעל אלף תקליטי ויניל, חלקם נדירים ביותר, כולל תקליט של ה'ג'קסון 5' בהוצאה מוגבלת שקיבל בצירוף כפפה ונמצא עדיין בעטיפה המקורית.

את שנות התיכון העביר צהל בתקלוט ועשיית מסיבות. גם כשהיה חייל בכלא הביטחוני 'אנצאר 2' בעזה הוא המשיך. לאחר השחרור עסק פחות בתקליטנות ויותר באיסוף תקליטים. "באותה תקופה עברתי לדיסקים והשתוקקתי ל'קומפקט דיסק', אימי שהייתה בטיוול באוסטרליה סיפרה על

העובדה שאני בן אדם שמן. למזלי הייתי בריא וכמעט שלא חליתי. בוקר אחד, לא צפוי, הרגשתי שאני כל הזמן רוצה לשתות והולך הרבה לשירותים.

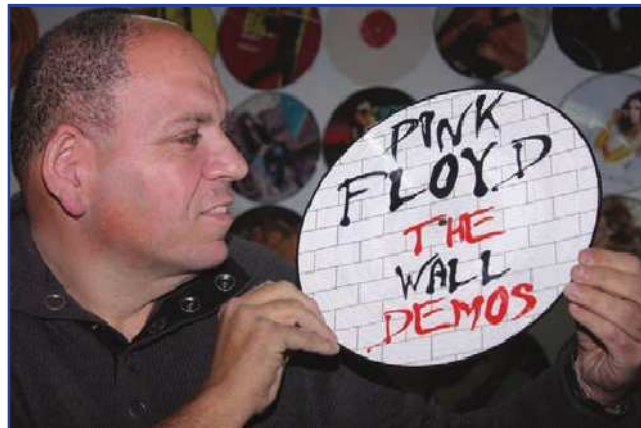
סיפרתי להורי ובעידודם הלכתי לבדיקות. התוצאה הייתה חד משמעית: סוכר גבוה. הרופאה אמרה לי 'אתה קרוב מאד להיות סוכרתי וחייב לעשות משהו עם עצמך'.

הרעיון על ניתוח מעקף קיבה גמל בליבו של צהל אחרי שחבר שלו, רועי, איש גדול מימדים, שעובד בחברת היי טק, החליט לעבור ניתוח מעקף קיבה. "ליוויתי אותו לבית החולים וראיתי מקרוב את התהליך שהוא עבר עד ההחלמה וכמובן הירידה הדרסטי במשקל. רועי האיץ בי שוב ושוב לעבור את הניתוח אבל אני התעקשתי שאין שום סיכוי שיפתחו לי את הבטן. כעבור שנה נוכחתי עד כמה הוא השתנה ואיזה שיפור משמעותי חל בחייו והתנגדותי לניתוח לא הייתה עוד נחרצת". לאחר סדרת בדיקות רפואיות שעבר, גמלה בו ההחלטה לעבור את הניתוח.

"בתחילה היו לי חששות וגם המשפחה שלי גילתה התנגדות, אבל בסופו של דבר הלכתי על זה". הניתוח שצהל עבר נקרא לפרסקופיה – ניתוח מעקף קיבה (להבדיל מ'שרוול' בו חותכים את הקיבה או ניתוח שכולל הנחת טבעת), במהלכו סוגרים את הקיבה בעזרת סיכות טיטניום ויוצרים קיבה מלאכותית בדמות כיס שמכיל 50 סי סי, שאותו מחברים למעי, כאשר הקיבה הרגילה מחוברת גם היא כדי שתוכל להפריש מיצי מרה. התוצאה: הגוף סופג פחות מזון (וחלק מגיע באמצעות ויטמינים). זהו אינו ניתוח שמצריך פתיחת בטן והוא נעשה באמצעות מכשור עדין שמוכנס דרך שלושה חורים בבטן. את הניתוח עבר אופק אצל ד"ר דוד גויטיין, מנתח תושב קריית אונו. השינוי בחייו בעקבות הניתוח הוא משמעותי.

"תחושת הרעב שלי והצורך באוכל פחתו באופן ניכר. לפני הניתוח לא הייתי אוכל, הייתי בולע. היום אני בקושי אוכל חצי פיתה עם שווארמה ואני שבע. אני מרגיש שקיבלתי את החיים שלי במתנה - אין לי סכרת, אני יותר עירני, כבר לא נותר וישן כמו תינוק, החלפתי את כל המלחמה שלי וסוף סוף אני יכול לא רק להסתכל על חנויות בגדים כמו 'רנאר' או 'קסטרו', אלא גם לקנות בהן בהנאה. בעקבותיי עברו את הניתוח אצל אותו רופא – מלאך בעיני, תושבים נוספים מקריית אונו וגם קרובי משפחה שלי. קשה לי להסביר עד כמה אני מאושר ואם אומר שאני מרגיש כמו מיליון דולר - זו לא תהייה הגזמה".

כך לבן הדוד שם שרכש עבורי מכשיר כזה. באותה תקופה הכרתי בעל משרד ליחסי ציבור בשם אמנון שלמון שהוציא עיתון מקומי בשם 'ביטאנו'. בתמורה לחלוקת העיתון, הוא הציע לי פריטים מאוסף התקליטים המיוחד שלו". אופק גילה את תקליטי הבוטיק בעלי צורה ועיצוב מיוחדים אותם החל לאסוף בשקיקה. כך למשל ניתן למצוא אצלו פס קול הסרט 'סופרמן 2' עם הטבעה מיוחדת של סמל סופרמן, תקליט של דורון מזר בצבע צהוב או 'דרכים' של שלמה ארצי בצבע כחול נדיר.

- מה הסגנון המוסיקלי שסחף אותך ?

"כשהתחלתי לאסוף תקליטים פיתחתי אהבה לסגנון מוזיקלי שנקרא 'מיקסים ומגה מיקסים', בפועל זה אומר שלוקחים זמר או כמה זמרים ויוצרים מהם אוסף של שירים שלהם, מוסיפים בעזרת עריכה משחקים כמו 'סקרצ'ים' (הזזה קדימה ואחורה של התקליט), הכפלות, וביטים (מקצבים). בגלל הסגנון הייחודי הזה כינו אותי אז 'צהל מיקס' וחבר היה מחפש לי מיקסים חדשים בחנויות כמו 'החור בשחור', 'ה'אוזן השלישית' ו'הקומה ה-13'.

עם כניסת הטכנולוגיות הדיגיטליות ירד קרנו של המקצוע. ההתפתחות הטכנולוגית והזמינות של השירים באינטרנט, גרמו לכך שחנויות נסגרו ותקליטנים רבים אבדו את פרנסתם". עד לפני שנה פירשו החברים את שמו של צהל, שהגיע למשקל של 150 ק"ג, כמי ש'צורך הרבה לאפות'. "הייתי בחור שמן וכל פעם מחדש ניסיתי לעשות דיאטות כדי לנסות לרדת במשקל, לקחתי כדורים להרזיה, עשיתי ספורט והליכות. מדי פעם רזיתי קצת אבל כל פעם העלייה במשקל לא איחרה לבוא ועם השנים השלמתי עם